

De onrust in Ethiopië neemt langzaam af, maar de oorlog is nog niet voorbij. Op dinsdag 14 juni openen rebellen 's avonds het vuur in Gambella, een regio in het westen van Ethiopië. De schrik was groot, maar gelukkig waren alle kinderen en medewerkers thuis. We zijn dankbaar dat niemand gewond is geraakt. In Tigray, in het noorden van Ethiopië, respecteren de rebellen sinds maart 2022 een staakt-het-vuren dat door de regering werd uitgeroepen. Zo kan de noodhulp op gang worden gebracht. Dat is nodig, want naar schatting is in Tigray meer dan 90% van de 5,5 miljoen inwoners afhankelijk van voedselhulp. We zijn dankbaar dat de scholen in het sponsorprogramma weer allemaal open zijn en dat onze partnerorganisatie de gezinnen ondersteunt.

Hogere cijfers door beter onderwijs

In de afgelopen maanden volgden diverse docenten een training om hun leskwaliteiten te verbeteren. In Addis Abeba leerden docenten bijvoorbeeld hoe kinderen zich ontwikkelen en welke pedagogische vaardigheden hierbij belangrijk zijn, maar ook computervaardigheden en handvatten om examens op te stellen werden besproken.

▲ Docent in Addis Abeba legt de lesstof uit

▲ Nieuwe schooltassen!

In Assosa volgden 11 docenten, 7 ouders en 12 leerlingen een training waarin ze leerden welke rol christelijk onderwijs heeft om een nieuwe generatie in vrede te laten opgroeien. Deze aandacht om de kwaliteit van het onderwijs te verbeteren werpt haar vruchten af, want in Assosa verbeterden de cijfers van de kinderen aanzienlijk: de gemiddelde score ging van 46 naar 65 punten!

Groot feest: uitdelen Gift of Love

In december vierden de kinderen op alle scholen het Kerstfeest. Het Bijbelverhaal over de geboorte van de Heere Jezus werd verteld, er werd gezongen, kinderen droegen een gedicht voor en er was lekker eten en drinken. Alle kinderen ontvingen hun Gift of Love, in Addis Abeba was dit bijvoorbeeld kleding en in Dessie een schooltas. 'Op deze dag wordt de band tussen leerlingen en docenten versterkt en is er ruimte om blijdschap te delen,' zo vertelt één van de docenten. De afgelopen maanden zijn de prijzen in Ethiopië fors gestegen, waardoor het voor ouders moeilijk is om hun kinderen de nodige basisbehoeften te bieden, laat staan een cadeautje. Het uitdelen van de Gift of Love was dus een groot feest!

Post sturen vanuit Ethiopië, hoe werkt dat?

Het schrijven van brieven is een onderwerp waar we regelmatig vragen over krijgen. Hoe gaat zo'n schrijfproces nu eigenlijk? We leggen het hier uit! Woord en Daad maakt ieder jaar een aantal brievenformats die de kinderen kunnen gebruiken. Onze partnerorganisatie Hope Enterprises deelt het briefpapier uit aan de kinderen. Zij gaan vervolgens alleen of in groepjes aan de slag. Als de kinderen hun brief hebben geschreven of een tekening hebben gemaakt, zorgt onze partnerorganisatie ervoor dat de brief wordt vertaald en wordt opgestuurd naar Woord en Daad. Afhankelijk van de voorkeur van de sponsor, wordt de brief per post, per mail of via MijnWoordenDaad naar de sponsor opgestuurd. Dit hele proces kan zo'n 10 weken duren.

▲ In de klas

▲ Mentésinot

Mentesinot (12): 'Ik wil scheikunde docent worden!'

Mentesinot Megibaru woont samen met zijn ouders en broertje in Gambella, een stad in het westen van Ethiopië. Doordeweeks gaat de 12-jarige jongen naar de vierde klas van de Hope School, en in het weekend helpt hij zijn ouders op de markt. 'Later wil ik scheikunde docent worden!'

Doordeweeks heeft Mentésinot een vast ritme. 'Elke morgen sta ik om 7 uur op. Ik trek mijn schooluniform aan, was mijn gezicht, pak mijn tas en ga om 7.20 uur lopend naar school. Na een kwartiertje lopen, ben ik om 7.35 uur op school. Daar krijg ik in de schoolkantine mijn ontbijt. Tussen 8:00 tot 8:20 uur wordt de vlag gehesen en is de Bijbelse dagopening. Daarna ga ik naar mijn klas, waar ik tot 12:00 uur de lessen volg. Na de lunchpauze volg ik nog onderwijs tot 16.20 uur, daarna ga ik naar huis.

Van overheidsschool naar christelijke school

Mentesinot zit op de Hope School, de christelijke school van onze partnerorganisatie Hope Enterprises. Dat is niet altijd zo geweest. Mentésinot: 'Voordat ik naar de Hope School ging, zat ik op een openbare overheidsschool. Op die school zat ik met 72 leerlingen in een klas. Ik kreeg niet voldoende ondersteuning van de leraren en er waren niet genoeg lesboeken voor iedereen. Ook was er geen maaltijd, dus ik had vaak honger.

'Later wil ik scheikunde docent worden'

De situatie van Mentésinot verbeterde toen hij via het sponsorprogramma naar de Hope School ging. 'Ik krijg nu van maandag tot zaterdag een maaltijd. Als ik later groot ben, wil ik de lerarenopleiding volgen en net als haar scheikunde docent worden.